

İnsanlar genelde kendilerinden bahsetmek gerektiğinde başarılarından bahseder. İyi taraflarından. Bir yere CV gönderiyorsan, kaldığın dersleri yazmazsın, okulun ne kadar uzadığını, hangi projelerden sıfır aldığını. Bir dergiye makale gönderiyorsan, yaptığın ve sonucu kötü gelen yüz deneyi değil, sonuçları makul olan 10 deneyi sözkonusu edersin. *Başarısızlık utandırıcıdır*

Bir araba aldığınızda, ne kadar borcu olduğunu üstüne yazmazsınız. İcra kapıya dayanmadıysa, *nasıl-sın?* diye sorana kimse borçlarından bahsetmez. İnsanlar sadece neye sahip görüldüğünüzle meşgul olur, oyun bir şekilde o çarkları çevirmek ve *görünmeye* devam etmektir.

Başarısızlıklarımızdan bahsetmeli miyiz? İnsanlara ne kadar kötü durumda olduğumu anlatınca rahatladıklarını hissediyorum. (Buranın bir amacı da bu.) İnsanın en büyük düşmanı kendisi ve başarısızlık ve *herkes iyiyken ben kötüyüm* korkusu bu düşmanlığın en büyük sebebi. Onlara *sen benden iyisin, benim kadar başarısız olmadın* deyince rahatlıyorlar.

Başarısızlıklarımdan bahsetmek beni de rahatlatıyor. Benim için de *bunların üstesinden gelebildim* anlamı var, *artık üzerinde konuşabiliyorum*. Üzerinde konuşabilmek de, insanın kendine olan düşmanlığına bir deva sunuyor. Belki psikologların en önemli faydası budur. Belki ben de bu sebeple başarılı olmak *istemiyorum*.

Bugün başarısızlıklarıma yeni başarısızlıklar eklemeye karar verdim. Belki altı defa başarısız olduğum Osmanlıca OCR projesine yeniden başlamaya niyet ettim. Kolay konularda başarı mı, zor konularda başarısızlık mı? Boğulacaksak en azından derede değil, okyanusta boğulalım.